

UNU

Întunericul din dulap era la fel de negru ca sângele închegat. Mă băgaseră înăuntru și încuiaseră ușa. Respiram cu dificultate pe nas, luptându-mă cu disperare să rămân calmă. Am încercat să număr până la zece între fiecare inspirație a aerului și până la opt în timp ce expiram încetișor în întuneric. Din fericire pentru mine, îmi puseseră călușul atât de strâns în gura deschisă, încât narile îmi erau lăsate libere și puteam să inspir încetișor aerul închis și stătut.

Am încercat să-mi arcuiesc unghiile pe sub eșarfa de mătase care îmi ținea mâinile legate la spate, însă, pentru că întotdeauna mi le rodeam din carne, nu puteam agăța nimic cu ele. Noroc că îmi amintisem să îmi unesc degetele, folosindu-le drept mici baze ferme pentru a-mi îndepărta palmele în timp ce ele îmi legaseră nodurile strâns.

Mi-am răsucit încheieturile, presându-le una de alta până am simțit că legătura slăbește, folosindu-mi degetele mari pentru ca mătasea să alunecă până ce nodurile se aflară în palme — și apoi între degete. Dacă ar fi fost suficient de deștepte să se gândească să-mi lege și

degetele mari, nu aș fi reușit să scap niciodată. Ce idioate fuseseră!

Cu mâinile în sfârșit libere, m-am descotorosit repede de căluș.

Acum, ușa. Însă înainte, ca să fiu sigură că nu mă pân-deau, m-am lăsat pe vine și m-am uitat prin mansardă pe gaura cheii. Slavă Domnului că luaseră cheia! Nu se vedea nimeni: în afara harababurii perpetue de umbre, vechituri și bibelouri triste, mansarda era pustie. Drumul era liber.

Întinzând mâna deasupra capului către partea din spa-te a dulapului, am deșurubat una dintre agățatoarele de sârmă aflate pe un suport de lemn.

Vârând partea curbată în gaura cheii și mânuind cu gri-jă capătul celălalt, am modelat un cârlig în formă de L pe care l-am introdus în profunzimile vechii încuietori. Pescuitul iscusit și joaca chibzuită cu încuietorea mă răs-plătiră cu un păcănit încântător. Era aproape prea ușor. Ușa s-a dat de perete, iar eu m-am eliberat.

Am coborât în salturi treptele mari din piatră, până în antreu, oprindu-mă în fața ușii de la sufragerie suficient pentru a avea timp să-mi azvârl cozile împletite pe spate în poziția lor regulamentară.

Tata încă insistă să fie servită cina la oră fixă și luată la masa masivă, lungă și îngustă de stejar aflată în sufrage-rie, la fel ca atunci când mama era încă în viață.

— Ophelia și Daphne nu au coborât încă, Flavia? întrebă el cu iritare în glas, ridicându-și privirea din cel mai recent număr al revistei *The British Philatelist*^{*}, ce stătea deschis lângă farfuria cu friptură și garnitură de cartofi.

* *Filatelistul britanic* (engl.).

— Nici nu mai știu de când nu le-am mai văzut, am zis.

Era adevărat. Nu le mai văzusem de când îmi puse-seră călușul în gură și mă legaseră la ochi, apoi mă târâ-seră legată fedeleș pe scările ce duceau la mansardă și mă încuiaseră în dulap.

Tata mă săgetă cu privirea pe deasupra ochelarilor timp de patru secunde regulamentare, înainte de a se întoarce și a molfăi deasupra comorilor lui lipicioase.

Am schițat un zâmbet larg: un zâmbet suficient de larg care să-i ofere o priveliște corespunzătoare a sârme-lor aparatului dentar ce îmi țineau dinții ca într-o cușcă. Cu toate că mă făcea să arăt ca un dirijabil fără învelișul de pânză, tatei îi plăcea întotdeauna să i se reamintească că el era cel care plătea toate aceste lucruri. Însă, de data asta, era prea preocupat pentru a mai observa.

Am ridicat capacul platoului din porțelan Spode pe care se aflau legume și, din adâncurile de zmeură și fluturași pictați manual, am scos la iveală o porție generoa-să de mazăre. Folosind cuțitul pe post de ghid și furculi-ța pe post de împunsător, am aranjat boabele de mazăre în așa fel încât acestea să formeze niște rânduri și coloa-ne meticuloase de-a lungul farfuriei: rând după rând de sfere mici și verzi, despărțite cu o precizie care ar fi în-cântat inima celui mai precis ceasornicar elvețian. Apoi, începând cu partea din stânga-jos, am străpuns prima boabă de mazăre și am mâncat-o.

Era numai vina Opheliei. Ea avea, la urma urmelor, șaptesprezece ani și, prin urmare, era de așteptat să po-sede cel puțin minimum din maturitatea pe care ar fi tre-buit să o aibă ca persoană adultă. Faptul că se înhăitase cu Daphne, care avea treisprezece ani, nu era corect. Vâr-stele lor adunate însumau treizeci de ani. Treizeci de

ani! — în defavoarea celor unsprezece ai mei. Nu numai că era lipsit de fair-play, mai era și de-a dreptul mârșav. Iar acest lucru cerea, pur și simplu, răzbunare.

Dimineața următoare eram ocupată cu retortele și carafele din laboratorul meu de chimie de la ultimul etaj din aripa de est, în momentul în care Ophelia năvăli fără prea mare tam-tam.

— Unde mi-e colierul de perle?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt păstrătoarea gablonțurilor tale.

— Știi că tu l-ai luat. Au dispărut și bomboanele mentolate care se aflau în sertarul meu cu lenjerie și am observat că bomboanele mentolate care lipsesc din această casă par întotdeauna să sfârșească în aceeași gură murdară.

Am potrivit flacăra spirtierei care încălzea un pahar cu lichid roșu.

— Dacă insinuezi că igiena mea personală nu e la același standard ridicat ca a ta, poți să te duci și să-mi lingi galoșii.

— Flavia!

— Așa să faci. M-am săturat să fiu acuzată de tot ce se întâmplă rău, Feely.

Însă indignarea mea îndreptățită fu brusc întreruptă în momentul în care Ophelia se zgâi miop la retorta ce conținea o substanță rubinie și care tocmai începuse să clocotească.

— Ce e chestia aia lipicioasă de pe fund?

Unghia ei lungă și cu manichiura făcută lovi ușor sticla retortei.

— E un experiment. Ai grijă, Feely, e acid!

Ophelia se făcu albă la față ca varul.

— Alea sunt perlele mele! Au fost ale lui Mami!

Ophelia era singura din fetele Harrietei care făcea referire la ea drept „Mami”: singura dintre noi suficient de mare care avea o amintire reală a femeii în carne și oase ce ne purtase în pânțele ei, lucru pe care Ophelia nu obosea niciodată să ni-l reamintească. Harriet murise într-un accident de alpinism când aveam doar un an și nu prea se vorbea des despre ea la Buckshaw.

Oare eram geloasă pe amintirile Opheliei? Oare îmi displăceau? Nu cred, era ceva mai mult de atât. Într-un fel ciudat, disprețuiam amintirile Opheliei despre mama noastră.

Am ridicat încetșor privirea de la îndeletnicirea mea, astfel încât lentilele rotunde ale ochelarilor mei să proiecteze raze albe înspre ea. Știam că, ori de câte ori făceam asta, Ophelia avea impresia înfiorătoare că se afla în prezența unui savant german nebun dintr-un film alb-negru produs de compania Gaumont.

— Bestie!

— Cotoroașo! am ripostat.

Însă nu înainte ca Ophelia să se răsucească pe călcâie — cu destulă dibăcie, am gândit — și să iasă val-vârtej pe ușă.

Răzbunarea nu se lăsă mult așteptată, însă la Ophelia, chiar așa era. Ophelia nu era, așa ca mine, o persoană care făcea planuri pe termen lung și care credea că supa răzbunării trebuie lăsată să fiarbă la foc mic până ce avea să atingă perfecțiunea.

Foarte repede după cină și după ce tata se retrase în liniște în biroul lui ca să se desfete cu colecția lui de bucăți de hârtie, Ophelia așeză jos încetșor cuțitul de unt din argint, în care, asemenea unui peruș, își studiase

propria imagine reflectată timp de un sfert de oră. Fără niciun fel de introducere, zise:

— Știi, eu nu sunt chiar sora ta... și nici Daphne nu e. De aceea suntem atât de diferite de tine. Și bănuiesc că nu ți-a trecut niciodată prin minte că ai fost adoptată.

Am scăpat lingura din mână cu un zornăit.

— Nu e adevărat. Sunt bucătică ruptă din Harriet. Toată lumea spune asta.

— Te-a luat de la Casa pentru Mame Necăsătorite din cauza asemănării izbitoare, zise Ophelia, făcând o mutră dezgustată.

— Și cum putea fi asemănare dacă ea era adult, iar eu bebeluș?

Eram destul de perspicace.

— Pentru că îi aminteai de ea în pozele de când era bebeluș. Dumnezeuule Mare! Chiar le-a luat cu ea și le-a pus lângă fața ta pentru a face comparație.

Am apelat la Daphne, al cărei nas era bine înfipt într-un exemplar legat în piele al *Castelului din Otranto**.

— Nu e adevărat, nu-i așa, Daffy?

— Mi-e teamă că e adevărat, zise Daphne, întorcând cam în dorul lelii o pagină subțire ca o foaie de ceapă a cărții pe care o citea. Tata a zis întotdeauna că ar fi un șoc pentru tine. Ne-a pus pe amândouă să jurăm că nu-ți vom spune niciodată. Sau cel puțin până nu faci unsprezece ani. Ne-a pus să facem legământ.

— O geantă Gladstone verde, zise Ophelia. Am văzut-o cu ochii mei. Am văzut-o pe mama îndesând propriile poze cu ea de când era bebeluș într-o geantă verde Gladstone și a cărat-o cu ea la Casa Copilului. Cu toate

* Roman din anul 1764 de Horace Walpole.

că aveam doar șase ani pe atunci — aproape șapte — nu o să uit niciodată mâinile ei albe și degetele ei pe încuierile de alamă.

Am sărit de la masă și am rupt-o la goană din cameră cu ochii în lacrimi. Nu m-am gândit cu adevărat la otravă decât abia a doua zi dimineață la micul dejun.

Și, la fel ca toate marile planuri, și acesta era unul simplu.

Buckshaw fusese căminul familiei noastre, reședința celor din familia de Luce, din vremuri de mult uitate. Actuala casă în stil georgian* fusese construită pentru a înlocui o casă elisabetană originală arsă din temelii de sătenii care îi bănuiau pe cei din familia de Luce că ar fi fost simpatizanți ai Ordinului Portocaliu**. Faptul că fuseserăm catolici înflăcărați timp de patru sute de ani și că rămăseserăm așa nu însemnase nimic pentru cetățenii stârniți din Bishop's Lacey. „Casa Veche“, așa cum era numită, se făcuse scrum și noua casă care o înlocuise se afla acum la cel de-al treilea centenar.

Doi strămoși de Luce de mai târziu, Antony și William de Luce, care dezaprobaseră Războiul din Crimeea, stricaseră liniile structurii originale. Fiecare adăugase ulterior o aripă, William aripa de est și Antony pe cea de vest.

Fiecare deveni un pustnic în propriul său dominion, și fiecare interzise celuilalt să pună piciorul peste linia

* Referitor la epoca regilor George ai Angliei (1714–1830 și 1910–1936).

** În engleză: Orange Institution sau Orange Order — organizație fraternală protestantă, având ca puncte de plecare Irlanda și Scoția, însă cu loje și în Commonwealth și Statele Unite. A fost fondată în Portadown, Ținutul Armagh, Irlanda, în 1796; numele său este un tribut adus protestantului de origine olandeză William of Orange al Casei de Orange-Nassau.

neagră care puseseră să fie trasată chiar în centru; de la vestibulul din față, de-a lungul foaierei și direct prin veceul majordomului din spatele scărilor de serviciu. Cele două anexe din cărămidă galbenă, flagrant de victoriene, se strângeau la fel ca aripile unui înger care, în ochii mei, dădeau ferestrelor înalte și obloanelor părții din față a casei Buckshaw în stil georgian aspectul formal și uluit al unei servitoare bătrâne a cărei bonetă e prea strâmtă.

Un de Luce de mai târziu, Tarquin — sau Tar, cum era numit — în urma unei căderi nervoase extraordinare a eșuat complet în ceea ce promitea să fie o carieră strălucită în chimie și a fost exmatriculat de la Oxford în vara Jubileului de Argint* al Reginei Victoria.

Tatăl cel indulgent al lui Tar, îngrijorat de sănătatea mentală șubredă a flăcăului, făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a utiliza un laborator la ultimul etaj al aripii de est a Buckshaw-ului: un laborator plin ochi cu sticlărie nemțească, microscop nemțesc, un spectroscop nemțesc, un cântar de laborator din alamă, adus de la Luccerna, și un tub Geisler nemțesc, cu o formă complexă și făcut de maeștri sticlari, la care Tar atașase niște bobine electrice pentru a studia felul în care diverse gaze devin fluorescente.

Pe o masă, lângă fereastră, se afla un microscop Leitz, a cărei alamă încă strălucea cu aceeași opulență caldă ca în ziua când fusese adus cu o șaretă trasă de un ponei de la trenul ce oprise în Halta Buckshaw. Oglinda reflectantă putea fi aranjată în așa fel încât să surprindă primele raze pale ale soarelui de dimineață, în timp ce, în zilele

* Celebrare pentru a marca cea de-a 25-a aniversare.

noroase sau pentru utilizarea după lăsarea întinericului, era echipat cu o lampă cu parafină produsă de Davidson & Co din Londra.

Era chiar și un schelet uman articulat cu un suport prevăzut cu roți, care îi fusese dăruit lui Tar, când avea doar doisprezece ani, de către marele naturalist, Frank Buckland, al cărui tată mâncase inima mumificată a regelui Ludovic al XIV-lea.

Trei pereți ai acestei camere erau căptușiți de la podea până în tavan cu vitrine, două din ele umplute raft după raft cu preparate chimice ținute în borcane de sticlă asemănătoare cu cele ale spițerilor. Eticheta fiecărui borcan era încadrată într-o plăcuță de cupru și purta scrisul îngrijit al lui Tar de Luce care, în cele din urmă, se împotrivise sorții și trăise mai mult decât ele. Murise în 1928, la vârsta de șizeci de ani, în mijlocul regatului său chimic, unde fusese găsit într-o dimineață de menajera lui, cu unul din ochii săi morți încă privind prin mult iubitul său microscop Leitz. Se zvonise că studiase descompunerea de gradul întâi a pentaoxidului de azot. Dacă acest lucru era adevărat, era prima cercetare științifică înregistrată a unei reacții ce avea să ducă, în cele din urmă, la perfecționarea bombei atomice.

Laboratorul unchiului Tar fusese încuiat și păstrat într-o tăcere sufocantă, de-a lungul a mulți ani prăfuiți, până când ceea ce numea tatăl meu „straniile mele talente“ începură să se manifeste și l-am putut revendica de drept al meu.

Încă tremuram de bucurie ori de câte ori mă gândeam la toamna ploioasă când chimia apăruse în viața mea.

Escaladam rafturile cu cărți din bibliotecă, pretinzând că eram o alpinistă renumită, când mi-a alunecat piciorul